

Oponentský posudek

Kubík, Josef, *Subkultura fanoušků Depeche Mode tzv. depešáci v českých zemích se zaměřením na období let 1987-1995*, FHS 2018.

Josef Kubík představuje ve své diplomové práci subkulturu (českých) fanoušků kapely Depeche Mode. A dodejme hned zpočátku, že se mu to podařilo. Je však třeba dodat, že název práce je poněkud zavádějící, neboť se v textu dočteme především o životě fanoušků kapely v posledních letech socialistické diktatury, zatímco devadesátá léta jsou spíše jakýmsi „dodatkem“, vlastně skoro zbytným, jádro práce nijak podstatně nerozvíjejí.

Strukturu diplomové práce považuji za smysluplnou, byť si například nejsem tak úplně jistý, že je třeba se na více než pěti stranách rozepisovat o „politické situaci“ (historickém kontextu). Pro svou pochybnost mám dva důvody: 1. na těch několika málo stranách se čtenář samozřejmě nedozví nic než obecně známé informace; 2. autor se zbytečně zaplétá do rozporů – například jednou charakterizuje politický systém před rokem 1989 jako „autoritativní“, jindy jako „totalitní“ (to je totéž?), nebo třeba bezrozporně (vlastně jen dokumentačně) cituje Pullmannův text (Konec experimentu), ač pomijí, že způsob, jakým popisuje Pullmann perestrojku, se zcela rozchází s tím, jak tutéž dobu charakterizuje on sám. Jinými slovy, myslím, že by bohatě stačilo v průběhu textu odkazovat na příslušnou historickou literaturu; zamezilo by se problémům, které možná ani nelze ve školské práci (a diplomová práce je školskou prací) uspokojivě vyřešit.

Naopak za zdařilou (a velice potřebnou) považuji kapitolu teoretičtěji vymezující klíčový pojem celého textu, tedy *subkultura*. Josef Kubík se zde opírá o relevantní literaturu (být otázkou, proč například Hebdigovu knihu cituje v angličtině, když již dlouhá léta existuje i její český překlad).

Další kapitola – nazvaná Depešáci jako subkultura – je vlastním jádrem textu. Je nejen nejdelší, ale i nejpodařenější a nejucelenější částí diplomové práce. Josef Kubík, který svou pozici ve vztahu k tématu popisuje jako „outsiderskou“, byť poučenou (s. 23), tu svou poučenost prokázal a dokázal smysluplně (a čtivě) nejen přetlumočit, ale i interpretovat rozhovory, které natočil, a barvitě je promíchal s jinými typy pramenů. Kapitola je díky tomu živá, plná informací (zaujmou zejména pasáže o těžkostech s pořizováním oblečení atd.), které nabízejí docela zajímavý pohled na život jisté – a nikoli zanedbatelné – části mládeže konce 80. let. Je to právě tato kapitola, která činí diplomovou práci Josefa Kubíka nadprůměrnou, jelikož ostatní kapitoly průměr nijak výrazně nepřevyšují (a nechme stranou jazykovou úroveň textu, která je spíše pod průměrem...).

Závěrem řečeno, diplomová práce Josefa Kubíka je zcela jistě přijatelná. Sice není bez vad, ale tyto vady se netýkají obsahového jádra, kde naopak autor prokázal (viz mnu zmiňovaná klíčová kapitola Depešáci jako subkultura), že tématu rozumí a dokáže jej smysluplně analyzovat.

Diplomovou práci proto doporučuji k obhajobě a navrhuji ji ohodnotit známkou velmi dobře (2).

V Praze dne 6. září 2018

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.